

EXCERCITUM IMPERIUM ROMANUM

Nomen: PENTHE RÔKSANÊ (Πεντε Ροξάνε)
Natio/tribus: Sarmatian
Civitas: Tricciana, Pannonia
Dies natales: 30. Novembris, 250 CE
Fortuna: Sagittarius
Dei: Diana, Mars, Lares Augusti
Initiatio: Diana

Pietas:

Status: Peregrinus (*Humiliores*)
Status Miles: Speculator Salararius
 SAC·COM·LEG·XXX·COH·I·VEX·I

Torque ○○
 Armillae ○○○
 Phalerae ○○○○○○○○○○
 Corona Exploratoria

Vis 10
Dexteritio 14
Intellego 12
Habitus 10

ADVANTAGES & DISADVANTAGES

Animal empathy Duty to Emperor
 Danger sense Semi-Literacy
 Social stigma (barbarian) Uneducated

QUIRKS

Night owl
 Cant stand "cute"
 Creature of the moment
 Curses in his native tongue
 Fights like a dancing maniac

ARMATURA

Scuta 13
 Spatha 15
 Pugio 13
 Hasta et pila 16
 Bow 14
 Horse archery 16
 Sling 12
 Brawling 13

ARTES SERVILI

Acrobatics 12
 Animal handling 15
 Carousing 9
 Climbing 13
 Dancing 13
 Juggling 13
 Merchant 10
 Mimic animal sounds 9
 Naturalist 12
 Riding 19
 Savoir-faire 11
 Sex appeal 11
 Singing 9
 Survival 13
 Tracking 15
 Veterinary 14

LINGUA

Sarmatian* 12
 Bad latin 12
 Gotish 9

PAKOMATKALLA Karpaattien yli heimolle syntyi tyttö: Vaaleatukkainen, punanaamainen, sinisilmäinen, se syntyi lämpimään jurttaan pyörien päällä ja pantiin lampaantaljojen väliin nukkumaan, sillä ulkona paukkui pakkanen, puiden oksat olivat huurteessa ja kuu korkealla. Tyttö, neitsyt, neitsytjumalalle nimetty, imi onnellisena äitinsä nisää tietämättä mitään niistä kauhuista jotka heimo oli jättänyt taakseen.

Tyttyö syntyi tuhruisten mustasavuisten tuohusten valossa, lyhytikäisten päreitten palaessa. Puolisokea muori syytti uusia kynttilöitä, lapsenpäästäjä lauloi lapselle laulua jotta valot sammuisivat oikeassa järjestyksessä, menisi tuo sukupolvi ensin, toinen sitten. Sillä se oli sen heimon mielestä suurin onni, että lapsi hautasi vanhempansa eikä toisinpäin. He etsivät vain rauhaa ja uusia laidunmaita; ja retki oli pitkä, se retki, jolle heimo oli ryhtynyt. Se kesti monen sukupolven ylitse, vaivoin.

Omat laidunmaat olivat jääneet kauas taa, unohtuneet kuin unet. Nyt pakolaiset saivat kuulla uusia nimiä, uusia ruhtinaskuntia: Niitä ympäröi metsä, niiden läpi virtasi joki, Suhiseva Laakso, Transilvania, Metsien Takainen. Siellä heidät neuvottiin eteenpäin, näytettiin lumikinosten läpi kulkevat tiet jotka veivät kohti lupausta, halki Daakian maan, kohti Romanian valtakuntaa.

Se oli heimon päämäärää. He tiesivät paikan jossa on kultaisia kupoleita, missä suuret pidot pidetään. Moni sinne oli halunnut, jumalisten juominkeihin, suuren synnin syöminkeihin. Gootit olivat yrittäneet, menneet väkisin, kutsumatta. Turhaan yrittivät, ei Metsien Takana kuultu yhdenkään palanneen siltä matkalta. Ardarik, Kniva, suuret päälliköt ja kuninkaat tuliteräisine miekkoineen ja korskuvine ratsuineen jäivät sinne sijoilleen, miehensyöjien maille.

Gootit kertoivat pitkien talvien aikana heimolle monta tarinaa Romaniasta. ”Siellä on vastassa raudasta rakettu aita, teräksellä seivästetty, keihäsaita, terästarha, portit korkeat kuin taivaan pylväät. Porteilla sata miestä miekallista, tuhat rautaista oritta, haudat teille kaivettuna.”

Pohtivat kuultua nyt heimon vanhimmat naiset, viisaat äidit, ja partasuut ukot, paljon muistavat. Mitä oli tehtävä? Takaisinkaan ei ollut paluuta. Kärjäjäkivillä istui myös kolmivuotiaan tytön äiti. Tytön nimi oli Rôksanê. Vaan mikä oli äidin nimi? Ei jaksa muistaa.

Vanhin ukoista nousi ja puhui pitkään siitä minkä muisti. Hän kertoi Sauromatian ruhtinaista, maista, kultaista karjasta ja kurgaaneista, joihin edesmenneet laskettiin aseineen ja koruineen. Hunnit surmasivat ruhtinaan, ja seuraavan, ja kaikki heidän poikansa ja tyttärensä he tappoivat. Oli kevät, eikä koskaan hunnin jousi helähtänyt niin iloisesti.

Hunnien hyökkäys herätti sen kansan ja sen vuosisadan, ja herätessään kaikki tiesivät mistä oli kysymys. Sitä ennen kuolleet olivat niin kuin olisivat päässeet liian vähällä, niin kuin eivät olisi tulleet tietämään, että kuolemalla on nimensä. Ei hunnin tarvinnut sitä itse sanoa. Sen nimi kulkee edeltä.

Heimon vanhat naiset päättivät että oli yritettävä. Oli mentävä samaa tietä kuin gootit, mutta rauhassa, samaa tietä kuin monta heimoa aikaisemmin, nöyränä,

Romaniaan. Väsyneenä vaelsi koko kansa jäisenä kohisevan suuren virran yli, ohitse terästarhojen ja kivisten pylväiden. Siellä, Romanian rajalla, möi koko heimo itsensä uudesta laidunmaasta orjaksi sukupolven ajaksi keisari Valerianukselle.

Se oli halpa hinta maasta, ja siltikin se kävi kalliiksi.

Keisari asutti koko heimon maahan jota kutsuttiin Pannoniaksi. Se maa oli tyhjä, sillä gootit olivat kaikki sen asukkaat tappaneet. Nyt saivat sarmaatit maat itselleen, viljeltäväksi, jos he puolustivat vanhaa rajaa gootteja vastaan. Eikä se ollut helppoa, sillä gootteja oli monta ja heillä oli hyvät aseet.

Kaksikymmentä heimon miestä pantiin vahtimaan Keisarin palatsia, vallan keskusta. Mutta yhtä nopeasti kuin lankeaa yö lämpimässä Romaniassa, ilmaantuvat Imperaattorit, keisarin veljet, samannimiset, kuin henget. Niin kuin tuuli joka kääntyy kantapäillään ja vaihtaa nimeä, vaihtuvat myös tuulet Romaniassa, ja vaihtuvat keisarit.

Keisari palveli Aurinkoa, Voittamatonta. Mutta keisarin aurinkosilmät puhkaistiin ja hänen lihansa nyljettiin Persian satraappien iloksi kaukana Idässä, tappotantereilla. Sota oli Romanian toinen olemus, eikä sille ollut loppua niin kuin ei ollut loppua Auringon loistolle maan yllä; mutta Rôksanê palveli Kuuta, Neitsytjumalatarta, Metsästäjää. Hän oli kymmenen vanha.

Heimon uudet maat ulottuivat Corsiumista Alta Ripiaan, kunnes tuuli toi mustan henkäyksen Pannoniaan ja väki sairastui. Rôksanên äiti haudattiin Tricicianan kivikumpuun lähelle Dianan lähdeä. Vaan mikä oli äidin nimi? Ei jaksa muistaa.

Niin kuluivat vuodet. Tonava jäättyi, sulii, jäättyi ja sulii uudestaan, ja sen mukana tulivat aina uudet sodat, uudet keisarit ja uudet nälkäiset heimot, jotka havittelivat samoja laidunmaita jotka Rôksanên heimo oli orjaniällä ostanut. Tuli aikanaan myös uusi keisari Aurelianus, Auringon poika, hakemaan uusia ratsastajia sopimuksen mukaisesti, yhtä säännöllisesti kuin Aurinko itse nousee ja laskee radallaan. Heimon äidit lähettivät Keisarille 300 parhainta ratsastajaa. Rôksanê oli paras, kahdenkymmenen.

Keisari jakoi amatsoninsa tiedustelijoiksi Daakian armeijaan. Seuraavana vuonna Tonavan tuolle puolen saapui lisää gootteja, vandaaleja, juthungeja ja muita sarmaattiheimoja, joista osa puhui samaa kieltä kuin Rôksanê. Keisari joutui evakuoimaan Daakian ja siirtämään kaikki roomalaiset Tonavan yli. Se tapahtui vuonna 1025 sitten Kaupungin perustamisen, Postumius Quietuksen ja Junius Veldumnianuksen ollessa konsuleina, niin se hakattiin kiviseen tauluun. Rôksanê ei päässyt naimisiin, vaan vannottuaan uskollisuutta keisarille hän joutui liikkumaan maailmaa ristiin rastiin keisarin armeijan mukana taistellen kaikkia keisarin vihollisia vastaan: Gootteja, vandaaleja, carpeja, roomalaisia separatisteja.

Sillä niin on asiat maan päällä säädetty, että sota on ikuinen, mahtava voima, se korventaa maat ja lihan kuin Voittamaton Aurinko jota keisarit palvovat. Mille laiturille palaisivat enää keisarin amatsonit, kun perheet

ovat hajonneet, karja viety ja pellot joutuneet vihollisten käsiin? Eikä kukaan kutsu Rôksanêa enää Rôksanêksi. Sotilaille hän on Penthesileia, keisarille annettu, amatsonien perillinen Troijan perillisten rinnalla. Keisari on hänen isänsä, jumalatar Diana hänen äitinsä, keisarin legioona hänen heimonsa. Vielä viisitoista vuotta. Silloin velka on maksettu ja Rôksanê on vapaa. Hänen lapsensa tulevat syntyään Rooman kansalaisina.

OMAISUUS

Bukefalos, suuri hallava ori Hispanian siittoloista. Hevosella on erityisen hienot, kullatut keisarin lahjoittamat varukset. • Kulaiset käärmerannekorut, kolme pronssisormusta, kulaiset hevosenmuotoiset korvakorut. Kultakoruja kiviupotuksin lahjoina keisarilta.

Palkka: 30 modiusta viljaa vuodessa (arvo n. 3000d). 1800 denaarin stipendi kolmesti vuodessa. Oikeus saada 50% sotasaaliista lyhentämättömänä.

VAATTEET

Sarmatialainen pitkä kermankeltainen naisten mekko, kaulus ja pääntiet kirjottu kirkkaalla paksulla langalla, pitkät tiukat hihat ja halkio takana ratsastusta varten. Nahkainen ratsastustakki, turkispehmustetut säärisuojukset, korvalapullinen musta turkislakki, polveen asti ulottuvat pehmeäpohjaiset saappaat. Pellavaviitta erivärisistä tilkuista. Puoli tusinaa alusmekkoa, pari roomalaista villakankaista peplosta (valkoinen ja sahaminkeltainen). Lautanauhoja, jalkanauhat, neulotut kintaat ja villasukat.

SOTILASVARUSTEET

Hupullinen armeijan sadeviitta (*paenula*), pronssiheloitettu miehistövyö (*cingulum*), topattu pellavatakki (*subarmalis*), kenttäpullo, keittoastia, pakki ja lusikka-haarukkahdistelmä. • Pronssiheloitettu olalta roikkuva goottilainen asevyö; pakotuskuvioissa Wotan 8-jalkaisen Slepni-ratsunsa selässä. Koristeltu huotra. • Lamellaaripanssari. Pieni punainen keskikupurakilpi ja nahkainen kilvensuojus. Sarmatialainen *spangenhelm*. Keltaisella töyhdöllä varustettu kultakoristeltu attikalaiskypärä ja pronssinen suomupanssari (*lorica squamata*) paraatikäyttöön.

Ratsuväen miekka (*spatha*), kahva ja väistin falloksen muotoinen.

3 kevyttä heittokeihästä (*veruta*)

Vastakaarijousi

Suuri nuolikotelo (65 nuolta)

DIANA

Diana, Pyhä Neitsyt, on kuun ja metsästyksen jumalatar, raskaana olevien naisten, lasten ja villieläinten suojelija. Neitsyenä hän ja hänen palvelijansa ovat immuuneja Venuksen juonille. Dianan omia ovat peurat, hanhet, villit koirat, vuohet, mehiläiset, karhut, laakeripuu, kuusipuu, lehdot ja metsäaukiot. Penthesileia on luvannut itsensä kokonaan Dianan palvelukseen; ohjatkoon Jumalatar hänen nuoliaan osumaan oikein.

Dioxippa, *Egeria*, *Epona*, *Euandra*, *Eurybia*, *Inyx*. Muut keisarin amatsonit, vanhimhasta nuorimpaan. Penthesileia on toisiksi vanhin.